

Det piper i väggarna, det är mössen, de har känt värmen, ryktet har gått och de kommer irrande från skogarna.

Ute på trappen är det ett ljud som utmärker sig i bullret från timmertradarna, det sträva knattrandet från alla håll, hon stegar in rummet nu, alla rum.

Hon ska söderöver och har ingen brådska, sätter sig ner och knäpper så där några dagar, veckor.

Det är försiktigt, rödhakeknäppet – litet och stort. (Rassligare och vassare än till exempel svarthätteknäppet.)

Ibland drömmer jag om ett sånt alfabet, tre, fyra bokstäver, precis lagom, allt man har att säga, och lite till.

I april är hon annorlunda, då tar hon i för allt vad tygen håller med sitt iskalla maktspråk.

Det är när territoriet ska styckas upp, reviret. Det är Verdun. Om varje meter står striden stenhård.

Kombattanterna börjar i första ljusningen borta i öster, och slåss och slåss till sista solstrålen försvinner bortom de genomskinliga asparna. Då vacklar

hon ut, bort bakom någon gran, med handduken över nacken, en slugger, och slickar såren.

Sen står hon där igen i småtimmarna och striden fortsätter.

Ingen ger sig.

Det är inte klokt.

Tänker att det måste vara nåt slags hat inblandat, klasshat kanske ...

Resultatet är fågelvärldens allra ”vackraste” sång. Vet inte vad man annars ska dra till med, ett spritsat splitter, Lars Jonssons ”en porlande bäck av glasklara toner med nyckfulla tempoväxlingar”, ett krasande, sylvasst glasalfabet ...

Eckravt!?

Det blodröda bröstet fick hon när hon drog törntaggen ur Jesus panna. Det berättar Selma Lagerlöf i *Kristuslegender*, och hon brukar ju veta.

Hon har en särskildhet, rödbröst, som har med motstånd att göra. En mild dag med sydvind och dagsmeja: då drullar vipor och starar in, becksiner, de kommer in på en varm luftvåg. Men aldrig haken, hon avvaktar, tills alltihop tar tre steg tillbaka, snöstorm, isgata, *då* kommer hon, då sitter hon där, den klarröda fläcken på en stör nånstans.

Det är som att hon *valt* motståndet, bosatt sig där.

Men nu är det de där små, kruttorra knäppning-

arna inifrån krusbärsbuskarna: *tzick, tzick, tzick, tzick*

Hon är manometern, tänker man, hon räknar ner en, helt stillsamt för hon en mot det storaste mörkret, i alldeles jämn takt. Man behöver inte frukta nånting.